

GEORG KLABUND

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

«Ο λοχαγός Ρ. αποχωρίστηκε δύσκολα από την όμορφη νέα γυναίκα του που παντρεύτηκε πριν από ένα χρόνο. Μ' όλα τα 18 χρόνια εΐτανε ακόμα και σήμερα μετά το γάμο της παιδί. Ο λοχαγός την αγαπούσε γι' αυτό και σαν παιδί του. Άλλωστε εΐτανε παραπάνω από 35 χρονών και δεν τούπεφτε δύσκολο να τής προσφέρει την πατρική του αγάπη. Πώς θά φρόντιζε όμως τώρα από μακριά γι' αυτή, που πάντοτε χρεαζότανε τη φροντίδα του; Ένα αμύθητο μικρό κορίτσι χωρίς τις ματιές του, που την οδηγούσανε, τ'ς χειρονομίες και τα λόγια του, που κάποτες τρυφερά και κάποτες αυστηρά κάτι τής δείχνανε ή κάτι τής απαγορεύανε.

Νά την εμπιστευτή στους γονείς, στον όδοντογιάτρο Π. και στη γυναίκα του όσο βαστούσε ό πόλεμος; Όχι. Εΐτανε ευχαριστημένος που την απόσπασε από τα εργαλεία γιά βούλωμα και ξερίζωμα και σπασίμο των δοντιών, που βουλώνανε και στομπώνανε και την παρθενική ψυχή της. Γι' αυτό την άφησε στην προστασία μιας ηλικιωμένης θείας της που άκουγε βαριά μιά που έπαιζε έξαιρετα και χωρίς ανάπαυση πιάνο.

Εΐχε την έλπίδα, ότι η Άννέτα (έτσι λεγότανε η νέα όμορφη γυναίκα) θά παρηγοριότανε απ' τη μουσική και με την ειρηνευτική της βοήθεια θά υπόφερε πιο εύκολα το χωρισμό. Μά Σοπέν δεν είναι η μουσική που φέρνει φωτεινές σκέψεις. Τι άπομένε όμως άλλο στην ηλικιωμένη γεροντοκόρη; Τι άλλο από το παίξιμο του Σοπέν; Τη στιγμή που από 43 χρόνια Σοπέν και πάλι Σοπέν έπαιζε; Έπαιζε λοιπόν Σοπέν και η Άννέτα άφουγκραζότανε πλέκοντας και άναστενάζοντας.

Κάθε βδμάδα στο βραδυό φαγητό, Τετάρτη και Σάββατο έρχότανε ένας μακρυνός ξάδερφός της, ταχυδρομικός υπάλληλος, που η βγήκε άνικανος ή εΐτανε ρεζέρβα και δεν έφυγε γιά το μέτοπο. Τής δηγότανε γιά τη συλλογή του από γραμματόσημα και γιά χίλια δυό άλλα πράγματα. Αΐτη γελούσε ευχάριστα μαζί του. Ένα βραδυό Τετάρτης τη φίλησε στο διάδρομο. Και το Σάββατο κατόπι δέ μπορούσανε πιά να ξεκολλήσουν τα χείλη τους.

Τόσο εΐτανε φλογισμένα από την αγάπη.

Ο λοχαγός Ρ. έλαβε μέρος στις μάχες του Ναμίου και Σαρλερόν. Στους αγώνες που γίνηκαν στους δρόμους μέσα πληγώθηκε βαριά και μεταφέρθηκε στο στρατ. νοσοκομείο Λύτιχ. Έδω κοιτότανε κ' όνειρευότανε στον πυρετό τη νέα όμορφη γυναίκα του, που εΐτανε ακόμα παιδί. Νά παρακαλέση να τής γράψουν, τι του συμβάλνει; Κάποια άγνωστη σ' αυτόν ως τώρα ζήλια, τον έκανε ν' άνάβη πιότερο στη σκέψη πώς η γυναίκα του γερή άνθιζε ενώ αυτός άπομένει γιά πάντα σακατεμένος και κουρελιασμένος. Υπαγόρευε στη νοσοκόμα άδερφή ένα στρατιωτικό δελτάριο.

«Αγαπητή Άννέτα, βρίσκομαι διάφορα πληγωμένος στο στρατιωτικό νοσοκομείο του Λύτιχ. Καμιά μέση έγναυ ός μή σε τ' εΐτε

Σε φιλά ό πιστός σου Γκέρτ.» Πάνω στο δελτάριο κόλλησε ένα Βελγικό γραμματόσημο.

Τόν καιρό που εΐτανε άραβωνιασμένοι αλλάζανε τα μυστικά της αγάπης τους με μικροσκοπική γραφή, γραμμένα κάτω απ' το γραμματόσημο.

Τό στρατιωτικό δελτάριο έφτασε ένα Σαββατόβραδο.

—Ω!, εΐπε η Άννέτα λυπημένη, είναι άλαφρά πληγωμένος. Μά δεν πηγαίνει άσκημα.

—Δείξε μου το γραμματόσημο, εΐπε ό ταχυδρομικός.

—Τό θέλεις γιά τη συλλογή σου; ρώτησε η Άννέτα κι άρχισε προσεχτικά να το ξεκολλά.

Γιά μιά στιγμή τινάχτηκε. Διάβασε: «Σά θελήσης φέρνοντας στο νού σου τόν καιρό, που εΐμαστε άραβωνιασμένοι, να ξεκολλήσης τό γραμματόσημο, τότε θά καταλάβω πώς μ' άγαπάς ακόμα σαν και τότες και πώς είσαι άρκετά δυνατή νάκούσης και την πιο τρομερή είδηση και να υποφέρης τη Μοΐρα σου με αγίας καρδιά: Τα μάτια μου έσβησαν, τα πόδια μου κόπηκαν από μιά όβ'δα. Άπόμεινα σαν κούτσουρο. Έσο δυνατή. Σ' άγαπά θεριά όπως πάντα ό Γκέρτ σου».

Η Άννέτα έπιασε τό στήθος της με τα δυό της χέρια. Ηθελε να φωνάξη. Ο ταχυδρομικός υπάλληλος χλώμανε. Στο διπλανό δωμάτιο η θεία έπαιζε ένα βάλς του Σοπέν. Σά δυό χτυπημένα πουλιά έπεσαν τα βλέφαρα της Άννέτας. Με μάτια βυθισμένα στην έξέταση του έσώφυχού της, γύρισε γιά πάντα στον έαυτό της

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ...

Στους δρόμους της Άθήνας μ' είχε πάρει ξενύχτη, η ροδανογύλα τ' Άριολιού, στις άσπρες πλάκες έσβυνε ένα άχάρι άπ' τους μαιάνδρους κάποιου περβολιού.

Λιπόθυμο κρεμόταν τό φεγγάρι πάνω απ' τις στέγες των ψηλών σπιτιών, φτεροκοπούσε άρμονικά ένα σμάρι, στον κισσόπλεχτο τοίχο, σπουργιτών.

Μιά άχνα κροακίτη σκορπούσε πέρα στα πλάγια του Ύμηττου ή άνατολή, τό μαύρο χελιδόνι απ' τόν άέρα χυνόταν, μες στην άνθισμένη αύλή.

Ευπνούσε η πόλη, κ' είχε πάρει ό δρόμος χαρμόσυνη μιά όψη απ' την αύγή, εΐώδαγαν του πάρκου τάνθη, κι όμως η καρδιά μου πονούσε ως μιά πληγή.

Η ροδωνιά που σκάλωνε ως τό φράχτη σκορπούσε μιά άνταύγεια πορφυρή, κ' έγώ στα χείλη μου ένιωθα τη στάχτη των ψεύτικων φιλιών φαρμακερή.

«Ο,τι απ' τη νύχτα μέσα μου είχα πάρει,

—Ωθέ μου, ως εΐταν φάντασμα του νού!—

δεν τ'όσβυνε ή αύγή σαν τό φεγγάρι στη ζαφειρέριαν άκρη τ' ουρανού.

Ότε σαν τη φωνή τη ραγισμένη του μεθυσμένου, που μακριά άντηχει, γιάτι όλα σβύνουν, κι ό,τι πάντα μένει είναι ό πόνος σου άνθρώπινη ψυχή.

Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ